

Sy-li spěwał,
Pilnje džěł,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwość da.



Njeh ty spěwał
Swěrnje džěł
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes mana
Njeh ǎl khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njedželske łopjeno. •

Budyšin

19. junija 1927

Bauzen

Čištoć a nakład Šmolerjez knižicizšćejnje a knižarnje šap. družst. s wobm. ruč. w Budyšinje.
Wukhadža łóžbu šobotu a plačži běrtlěnje 78 šlotnych pjenježłom.

1. njedžela po šwjatej Trojizy.

Šap. škutki 2, 42—47.

Sažo šteji wulka kšesćizjanska wošada na wyškej horje. Šadny njeje leža rócne čašy, kiž pokasachu na to, šštož je Boža lubosć a šmilność čłowjekam dała a pšched njej tón wulki rjad njedželow po šwjatej Trojizy, kiž maja darny Bože hišćeje wobtwjerdžic a pošynic. Š tym šapocznje nowy wotdžěl zyrkwineho leta.

Nowy wotdžěl, nowy čaš i nowym žiwjenjom šapocža tež tam w Jerusalemyje a i tym ša zyle čłowjestwo a zyl šwět, jako běchu wučomnizy Jesuškowi šami na šo pokasani a dyrhachu w mozy šwjateho Ducha šwój puc šami namać. Kaš krašne tuto žiwjenje běše, žiwjenje we wěrje, lubosći a nadžiji, to chze nam tuto šłowo i japošćošć škich škutkow prajic.

Kaške jednore šłowo a tola kaš wašne ša šwětne šawišny, ša našchu zyrkej, ša tebye. Kóždy ras, hdyž my čžitam, tutu šlawišnu, je nam, kaš bychmy horje šupili pšches čžemne lěšy a šlaty i čžichemu měštej, hdyž je žórko wulkeje rěki. Kaški měr! Šenož woda čži powěda, ššto wšcho chze došonjec. Čžišta tam wotběži, ale hdyž ju šažo widžiš w delanach, hdyž młyny čžeri a pšches šabricki běži, kaš blóčžana a mutna je.

A runje taš widžimy dženkš wulke žórko kšesćizjanskeje zyrkwe, i šotrehož je w běhu lěšćotkow wulka ššeroka rěka naštała. Wulki je rošdžěl mjes tamnym a dženknišćim čžabom, mjes duchom, kiž w přenjeje wošadze w Jerusalemyje

šnježeshe a kiž je nětko žiwy. Woprawdže Boži raj na šemi běše, jako wošada měšeshe jeneho ducha, běše jeneho měnjenja, žana hara a šwada njeběše.

Šrudne taške dopomnjecze, ale potom tež pošynjaze a šahorjaze, hdyž my widžimy, šo běchu přenje šwjatki škutk Boži, šo je wón šajil kšesćizjansku wošadu do šwěta, jenu šwjatu kšesćizjansku zyrkej. „Šštož Bóh tón Knjes tu štwo-riš je, to je tež šdžeržec šlubil.“ Taš je wón tež pomhaš, šo tuta jeho wošada dale wobštej, hacžrunje šu čłowjekajo, njepšchecželjo kšesćizjansšwa, špntali, kšesćizjansku wučžbu pošćočic a taš kšesćizjansku wošadu wotštronic.

Taš chzemy w džakownosći na tu přenju wošadu w Jerusalemyje hladac a prajic: Bóh je do tutoho šymneho šwěta ša wšch čašy šajil šwoju wošadu a zyrkej, šo by roššwětlila nóz a pšhinješla lubosć a čžopłotu. A potom chzemy hladac na wobštejnosće našheho čašy a prajic: My wšchitzy móžemy šastup namać do tuteje wošady Božeje, tež ty šu powołany i tomu, w njej šobudželac.

Šštož přenju wošadu wošebje hromadze džeržeshe, běše duch šhromadženšwa. Wšchitzy běchu woni měli šwoje našhonjenja, běchu widželi Knjesa Jesuša, jako wón předowašhe a hojeshe, čžerpjeshe a wumrjeshe, běchu tež džěl měli na podawłach i šwjatkam w Jerusalemyje. Taš wotachu woni wabštajni w gmejnstwoje, šo modłachu hromadze a šwjercžachu hromadze Božu wjecžer.

Šdžez šu čłowjekajo jeneho ducha a jeneje myšle, tam šu tež wulke mozy. W politišćim žiwjenju šmy my wšchitzy to šhonili, šo jenož pšchesjenosć lud pošyni a jemu mozy dawa, a taš tež w nabožinišćim žiwjenju.

Wušte šhromadženstwo je šnamjo prěnjeje wožadny a jeje šwjašk je ta lubošć k druhemu. Hdžež woni widžachu, so je něšto w nušy, tam wupomhachu, „pšchedawachu šwoje kubla a žiwnošće a dželachu je mjes wšchitkich, ša tym hač komu potřebne běše“. Nichtó njeběše nušowany, něšto wot šwojeho wobžedženstwa dacž, ale ta lubošć woprowašče rad wšchitke semšte kubla. Wišo, šhtož woni čžinjachu, šo šta k čžesczi a šhwalbje Božej.

Pšhes tajke šadzerženje w Šhryštufowym duchu džěšče tež wulke žohnowanje do luda, „woni mējachu hnadu pola žy-
leho luda“. Tak je roštkla tuta mała wožada w Jerusaleme, kaž mała rěka pšhezo bóle pšhiběra, doniž njeej wulka rěka, kiž pšhes wodu w šwjašku šteji je wšchěmi džělemi semje, tak šteji tež dženska wulka šchěscžanška wožada wupšheštrjena po žnyłym šwěcže; nimale wšchudže na wulkim šwěcže namašamy šobuštawow tuteje šchěscžanškeje žyrkwe.

Šhto praja nam tute šłowa wo prěnej wožadže w Jerusaleme? Róžda šchěscžanška wožada šo natwari na šhromadnym žiwjenju, bjes toho njemóže wona wobštejecž. Róždn čłowjek trjeba čžiche hodžiny w towarštwje i druhimi, w kotrychž šo hromadže špěwa a šo modli, šo by wón nowe možy doštal a lěpje wutracy mohł w bėdženju toho čžaža. Kaž šo šhtom, kiž šam šteji, bórny we wíchorach a njewjedrje wuforjeni, tak tež čłowjek, kiž njepyta šhromadne žiwjenje i tymi, kiž šu šamžneje myšle a šamžneho ducha. A tón šwjašk, kiž naž šjednoci, je ta lubošć.

Tak je kóždn powołany jako šwětko toho šwěta, šo tuta šchěscžanška wožada dale šo rošchěri. Tež ty móžeš k tomu pomhacy pšhes twoje žiwjenje, twoje šłowa a wobšhad, šo šwětko, lubošć a čžopłota teje wutrobny pšchindže do čžemneho šwěta.

Jako šnaty moler Ludwig Rychtar na pucžowanju do Roma w šorcžmje wó šhtwje šedžešče, šlapašče wo durje a nuts štupi jedyn šódžnik a proščešče wo podpjeranje, dokelž jemu bė šo šódž rošraška a wón čžyniše šo wróćicž. Rychtar jemu něšto dari. Muž šo podžakowa a praješče: „Dyrbju hišchže dołho pucžowacy, mam pač šwěrneho pšhecžela šobu.“ „Móžecže šo wjekeć“, wotmołwi Rychtar, „šhto to je?“ „Luby Bóh šam je a jow — štym pošašujo na nowy šakon — mam jeho šłowa šobu, ja šym trošhtowan.“ Š tym wón wuńdže. Ša Rychtarja pač bėchu tute šłowa prěni naštok, šo wón tež w bibliji čžitašče a tak wěcžne šbožo ša šwoju dušchu pytašče.

Kaž ratač šymjo wužnje a jene płodny pšchinješe a druge niz, tak tež našče šłowa a škutki.

Prěnja wožada w Jerusaleme ma ša naž pšhezy bycz i dobrym pšchikladom. Hdžež je Bože šłowo žiwe, tam bydli tež jeho šwjaty Duch, kiž nam pšhesjenošć a lubošć da, žórko wulkeje možy ša našče žiwjenje.

Šaj, Božo, twoje šwjate šłowo,
Kiž wěrnoscž, pucž a šwěža je,
Njeh jažnje šhadža, hdžež je čžmowo,
Njeh pač tež we naž njehažnje,
Njeh wjedže naž pšhes šmjercž a row
Do twojich kražnych njebežkow. Šamjeń.

Biblija.

„Britište a wutrajne biblište towarštwó“ rošprawja wo šwojim džěle, kotrež je šandžene lěto došonjało. Wono je bibliju do 14 nowych rěčow pšhełožilo. Mjes tutny je 9 afrikanškich narěčow. Tak je biblija nětk w 593 wšchelach pšhe-

ložach hotowa. Mjes tutymi šu tež rěcže, kotrež šo něhdy rěčachu, dženska pač niz wjažy.

W bėhu 12 mējazow bu 10 128 078 knihow wudatnyh, a to 1 130 123 biblijom, 1 219 997 Nowych testamentow a 7 771 907 jenotliwych dželow biblije. Džiwacy šo dyrbiš, šo šo runje do Čhiny 4 142 000 tutnyh knihow póžla, hdž je tam tola tajki wójniški ropot. Do Rušteje nješmėdža šastupjerjo tutoho bibliškeho towarštwja pšchicž. Wono pač bė móžno, tam w Ruštej šamej 25 000 biblijom w ruštej rěczi čžiščecž.

Tute licžby nam wjele praja, wošebje tež to, šo šebi my šami dyrbimy šwoju bibliju, kotruž w macžernej rěczi mamy, wažicž a šo dyrbimy našče biblište towarštwja, kotrež telko ša Rnješowe kraleštwó škutkuj, podpjeracy.

Še štawišnow biblije pšchidamy tu něotre podawki:

Kač pólny maršall Moltka bibliju čžesczi.

Póželnik, kiž biblije na pšchedań wokoło noščešče, powěda: Džěch do hrodu, kiž hrabi Moltkej šluščešče. W kuchini bėch něotre biblije rospšchedač a prošchach šlužobnika, moje knihi erzellenzy pošašacy. „Žana myšl na to“, šlužobnik wotmołwi, „my knješa pólneho maršalla ženje i tajkimi wěžkami nje-
wobčežujemy; wniše toho wón tež domach njeeje, ale je wuščol.“

Šród wopušchčiwšchi hrabju šetkach, kiž šo še šwojim adjutantom a i wjažy knjenjemi wróćešče. Mje wuhlada-
wšchi a mje k šebi šawoławšchi šo woprašcha, kajke mam knihi? „Biblije, erzellenza!“ Wón džěšče: „To je dobre, bjes bi-
blije žadny čłowjek bycz njedyrbjač; w mojim domje bu-
džecže tež biblije namašacy. Tola šhto płacy?“ Ša bėch to prajič, a na to kupi hrabja Moltka wot kóždeje družiny jenu. Pšhecželnje mje potom hišchže wšchelake praščešče, jako: hdže bydli, kač dołho hižo biblije pšchedawam, kač wjele mšdy mam a tohorunja. Tajka pšhecželnoscž je mje jara špokojila.

Tři mjecže, a tola hišchže niz prawy, abo biblija a kral

Eduard VI.

Jako bu jendželški kral Eduard VI. kónowan, pšchinje-
šechu jemu tři mjecže jako šnamjenja jeho tijoč kraleštwow. Pobožny wječh praješče: „Jedyn hišchže pobrachuje, biblija, mjecz ducha, kiž ma wjažy na šebi hač wšchitko druge.“ List na Šebrejškich 4, 12. šhtucžka k tomu praji: „Žiwe je Bože šłowo a mózne a wótrišče dnyžli žadny na wobėmaj šokomaj wótrny mjecz.“

Jurij Washington a biblija.

Najwjetišchi a najwnižchi muž žyšeje Ameriki bė we šwojim čžažu Jurij Washington. Ale kač wulki a wošebny bė wón pornjó bibliji? Pornjó tej wón ničó njebė a pšhed nej wšchitka jeho wulkošć a wošebnošć do prócha padašče. Toho bė šebi wón tež derje wědomny, tuž šo pšchi šwojej domjazej Božej šlužbje pšhed wocžinjenej bibliju pošławašče. Pódla toho je wón tež, njedželu jako njedželu, žyrkwinu Božu šlužbu wopntowač, wopnta pač njedželu žaneho pšchijač njeeje.

Šny ty tež tak šhudny a niški pšhed bibliju, kač Washing-
ton? A ty móžeš to škerje hišchže bycz, dnyžli wón, dokelž špntowanja šwětnjeje wnyšoščje nimaš. Ponížuješ a po-
torješ šo tež tak pšhed bibliju, kač wón? Maš ju tež tak w čžesczi? Lubuješ a wotwrješ ju tež tak? twariš šo tež tak i njeeje? Wěšče to čžiniš, jeli šy čžemnošć póšnač, we kotrež šhodžiš, a šwětko a trošht a móž, kiž čži biblija dawa.

Wulku bibliju ša nowe wojo.

Pšhed šamotnym burškim dworom w Amerizy bė bibliški póželnik še šwojim woščžlom šaštal a pošašawašče šwoje-

biblije na pschedań. Czi dobri ludžo budźichu hižo dawno radži bibliju i wulkimi piškami měli a pobjelnił jim tajku połašowašce, kašluž runje hebi žadachu. Wšitke pjecz džeczi běchu poľne čaťanja, hač žo jich domej skóncnje tuto kubo do-
stanje. Ale wjelež tež macž pntašce, w zylej křiži njebechu žane pjenjej, bibliju saplaczicž. A pobjelnił mješeke kručje porucžene, žaneje tnych wjetichich biblijom daricž, tuž dnrbje-
še ju i kwojemu a i wšitkich wobžarowanju sažo do wo-
hczka položicž. Žačo bč žo i nimi snajmjeńša pomodlił, cžehnjesche dale.

Dolho njebe jčł, tuž žo pocža mróczicž a bórny žo tež deščcž lijesche. Šbožownje wón hač i jenemu dworej do-
jčdže; wrota stejachu woczinjene, bjes praščenja wón w škotu hač pod torož sajčdže, so bnych knihi pod huchim stač. Wrež, bč wojo do kručow.

Konika wupšahnywšchi a do jstny stupiwšchi žo pra-
šcha, hač jemu něčto nowe wojo wudželacž njemóže. „Wuj Handrij drje to mohł“, wotmołwichu; „tón, hačžrunje daloko bndli, je runje w bliskosći.“ Wuj Handrij žo pnta a namača, lubi tež nowe wojo.

Nasajtra jo pšchinjeke. „Ščto ja nje doštanjecž?“ „Po
prawom“, wuj Handrij wotmołwi, „nješmčł ničžo bracz, bnych waž tež radny podpjerač, dočelž scže bibliški pobjelnił. Ale tón ras bnych tola něčto wjač!“ „To je zyle idobne ža-
danje“, pobjelnił wotmołwi. „Nimacže žaneje biblije i wulkim cžihczóm?“, žo wuj Handrij woprašča, kotruž scže wčžera dwčmaj žónštimaj a pjecz džecžom połašowač? Bčchu to moja macž, moja žona a moje pjecz džeczi. Dajcže mi tu bibliju ja moje džčlo!“

„Wn scže žo dnrbjač wjele wo bibliju modlicž, dočelž je
žo mi tač seščlo“, pobjelnił wukładowašce, a wuj Handrij cžehnjesche wjekeľny se kwojej wulkej bibliju domoj.

„Wón dobre pucže wšchudže
A pomoz wudželi.“

Pólski wojač a biblija.

Eserbski bur pišce: Pšchi našymškim manevrje, kiž bu
pola naž wotdžeržany, doštach šchescžoch muži do kwarťera; wšchitny bčchu wjekeľi a šřeczniwi, jenicžki mjelcžo ředžesche a ničžo njerčesche. Tuž buch na njeho ředžbliwny a žo tnych druhich woprašchach, cžehodla je jich towaršch tač cžichi a řrudny. „Šaj“, czi wotmołwichu, „to je Polač, kiž móže jara mačo němšči.“ Dočelž mi kłowjanške řecže nješku nješnate, wobrocžich žo, jačo žo woni nasajtra i manevra wróczichu, i njemu a žo jeho pólski woprašchach: „Móžesč w žannych kni-
hach cžitacž?“ „Šaj“, wón wotmołwi, „ale jenož“ pólski. „Derje“, wotmołwich, „tudny mam pólske knihi.“ Bčsche to pólska biblija. „Kažke to řu knihi?“ žo wón prašchesche. „To je biblija, kwojate piškmo“, jemu wotmołwich. „Šwjate pišk-
mo to je? woprawdže je?“ wón prajesche. „Šaj“, wobkručžich, „je to.“ Tuž bu i toho řrudneho, pořhmurjeného, i dočom wje-
keľny, řřeczniwny muž, kiž žo tač wutrobnje so mnu rosřeczowa-
šce, jačo budžišche najlčpšcheho pšhecžela namačač. Potom pač žo ja blido řnywšchi wobrocžesche řhwilu papjerki, njewčštny hčdže dnrbjač sapocžecž, a šprawne wjekeľe bč na jeho řmčřto-
tatnym woblicžu widžecž. Škóncnje sapocža cžitacž a cžitasche tač wóšje a řřosumliwje, so bč řóžde kłowo niž jenož wó jstwie, ale tež wonkač řřosumicž. „Ach“, wón někotre hodžiny pořdži-
šcho prajesche, „cžehodla mi nješny tute knihi hnřdom dač, jačo i tebi pšchindžech, budžich štajnje we nič cžitacž.“ Škónc-
nje bčsche manever řónž. Žačo pntnyč, so žo pšchi dželenju wot biblije jeho štara řrudoba wróczesche, žo jeho woprašchach: „Mašch dha kwojate piškmo tač lubo?“ „Ach haj“, wón praji,

„hčny bnych jenož telko pjenješ mčł, bnych cže prořnył, mi ju pšche-
dacž, ale mam jenož jara mačo pjenješ.“ „Dočelž mašch kwojate piškmo tač lubo“, wotmołwich, „čžu czi jo daricž.“ Pšchi tutnych kłowach wróczesche žo do jeho wutrobn a na jeho woblicžo wulke wjekeľe. Njemčdžo, ščto dnrbji prajicž, bčže-
šche po kwoj torniřter a wucžeže i njeho poľdra řriwny, so bny mi je ja te knihi dač. Nočžnyč te pjenješ na žane wašchne bracz, ale wón mje i tomu nucžesche, řřeknywšchi: „Bnych wjažny mčł, bnych czi wutrobnje rad wjažny ja nje dač.“ „Ale“, prajach, „ty řny řatoliřki, ščto budže twój nan a twoja macž i tomu prajicž, hčny kwojate piškmo řobu domoj njekeľsch?“ „D“, wón džesche, „taj budžetač žo jara řwjekelicž, pšchetož w na-
šchej zylej wřny žo žane jenicžke kwojate piškmo njenamača.“ Nětko kwoju bibliju do torniřtra tňkasche, ale hnučo mje je, tač wón i nje řecžesche, řaž se řwojim pšhecželom a bratrom. „Šlaj“, prajesche, „nětko řny moja a ja čžu cže prawje řjenje i mojim wčžam do torniřtra řakłascž, a tuž so mnu řobu dom poľdžesč a tam čžu pšchego w tebi cžitacž.“ Š najlčpšchimi pšhecžemi kwojeho řerbškeho řospodarja cžehnjesche wojač wjekeľny kwojeho pucža. Kač je žo jemu i jeho bibliju dale ščlo, njeje řhoničo. Nadžijamny pač žo, so je jeho lubosčž i Božemu kłowu řawořtač, tač so je našch pólski řny nětko řobu mjes řny, kiž i Dawitom řromadže wyřkaja: „Ja čžu řhwalicž Bože kłowo, ja čžu řhwalicž Řnješowe kłowo. Pšchetož ty řny moju duřchu wot řmjercže wumohł, moju nobu wot pada.“

Biblija w japanškej šchuli.

Młodny wucžer w Japanškej, i mjenom Matřubaj Šajtro, pšchindže někač i Nowemu řestamentej a žo nad jeho křařnym wopřchijecžu tač wjekeľesche, so jón do kwojeje šchule řawje-
dže a kwojich řchulerjom napominašce, po tutnych knihach žo řadžeržecž. Bórny bč jeho šchula najlčpšcha w zřnym mčřče. Šakle pořdžišcho Matřubaj řhoni, so řu to knihi řřchescžijanškeje wčřny, kiž řu tačle jeho řpodobanje namačač a nad jeho řchulerjemi tajku móž wopokašale. Wón řebi na to tež Šary řestament řupi a bu w řebruaru 1883 řřchczenny. Kažke řahani-
bjenje je to ja tamnyč tórnyč mudryč, kiž bibliju se šchule a i ludoweho řiwjenja wumjetacž pntaja!

100lčtny jubilej lutherskeje šchule we Wuřrancžizach.

Dženřa kwojeczi lutherska šchula we Wuřrancžizach jubilej 100lčtného wobřacža. Šacžrunjež je džęń 24. novembra 1827 džęń jeje řačojenja, řu tola tutón jubilejny řwjedžęń na džęń-
niřchi džęń pšchepořožili, dočelž je w novembu wjedro ja tajki řwjedžęń huřto doščž njepřchihózne; tež řu dnny jara řřótkke.

Hčnyč tač kwoje mřřle tute 100 lčť wróczžo wjedžemny, bny-
wa našcha wutroba poľna džaka pšchod Wřchchomóžnym, kotřnyč naž řenje njeje wořtajiř bjes pomozny, kotřnyč řenje njeje pšche-
řtač naž řohnowacž. Nimo mje cžahnu wšchitny czi muřoyo, řotřiž bčchu powoľani, bnyč i wjednikom našcheje lutherskeje šchule. Někotřnyč, řotřiž mčřachu štajnje cžopľu wutrobu a wo-
tewřjenu řuku, wodžewa po džčłapoľnym a prořypoľnym ři-
wjenju řeleny dorn, a cžiche řelenje dočywa řo do našcheje wutrobn; to, ščtož tute řóřki wodžewaja, je wořebje nam Šserbam něčto drohe a bč nam Šserbam njeřaprahnite řóřko lubosče a řboža. Jenož někotiř, kotřnyč řiwjenje i na-
šchej šchulu řřosčžene je, řu hiřchče mjes nami. Špominacžje na wařchich wucžerjom — řębr. 13, 7 —, řotřiž řu nam tač njeřmčřnje wjele řachodného a wčžneho na pucž řiwjenja řobu nadawali, řotřiž řu nam do řukow dali duchowne řřónje,

wojowacź wojowanie žiwjenja, kotřiž jažoŝt jažoŝichu sa dale-
wuwicze našeho žiwjenja. Šhtož žmy tehdy nawuknyli, niž
pať přichezo dorosumili, to budže nam w poŝdžiŝich lětach na
wichorjatym morju žiwjenja jažne žwětło, kotrež naŝ wobar-
nuje přched tak někotrej hrožazej ŝtaŝu.

Tak chzemy džaka poľni ŝpominacź na žohnowanja poľne
cžažy, kotrež je naša lutherŝka ŝhula mětla, wožebje pod
žwojim jažozerjom, fantorom Deutschmannom, ŝpominacź na
wŝchěch tych mužow, kotřiž žu mój žwojeho žyľeho žiwjenja
wěnowali ŝpěchowanju tutoho wažneho ŝtutka, teje konfeŝio-
nelneje ŝhule! Mny žo nadžijamy, jo budže i tym cžeŝczowanje
lutherŝkeje ŝhule přichiběracź, kotraž hromadže i našej žyrk-
wju sa ŝđerženje lutherŝkeje wucžby a lutherŝkeho wuŝnacźa
ŝtutkuje, wožebje nětcole w našim cžažu, w kotrymž pod
Božim wodženjom a kralowanjom lutherŝke wěruwuŝnacze
jažo po žylej ŝemi throbliŝcho poŝtupuje.

Tohodla, wy bywŝi ŝhulerjo lutherŝkeje ŝhule we Wu-
francžizach, wobžwědcze na jubilejnym dnju, na dnju 19. ju-
nija 1927, žwoju žwěru žwojej lutherŝkej ŝhuli a wuŝtupjczje
i dobom sa konfeŝionelnu ŝhulu — sa našu lutherŝku ŝhulu!

Po dotalnym programje budže dopoľdnja žwjedžeňŝta
Boža žlužba w Božim domje. Na tutej budže knjees lic. dr.
E. Ziemer-Wrótkławŝki předomacź. Tutón je ŝnaty wojowar
sa kŝeŝczijanŝku ŝhulu. Popoľdnju wuhotuje žo mjes druhim
žwjatocžnoŝcź na pohrjebniŝczu a to přchi rowach tych mužů,
kotřiž maja wožebite jažlužby sa našu ŝhulu. Wjeczor ŝmę-
jemy žwójbný žwjedžeň. Hacz pať budže přchi wŝchěm tutym
wuhotowanju tež žerbŝki řeczniř řeczecź, to i wěŝtoŝczu ŝho-
nicź njebē mi hacź do dženska mójno; naša ŝhula bēŝche
tola tež nēhdy žerbŝka ŝhula! E. S.

Waŝeň wo wjedrje.

We lěcže nēhđže poľdra ŝta
(Po lijenžy to bēŝche)
Wēž džiwna je žo podaľa,
So Bóh po žwěcže džēŝche
A žylej ŝtwórbje polubi:
So lětža wjedro dowoli,
Raž kóždy žam jo ŝechze.

Tu horn deŝchcžif proŝchachu,
Wo žłóncžko mjes tym doľny;
Šhtom žadowy chze cžišchinu,
Dēž mēni: wētr je ŝtrowy!
A ludžo haľle — to bē ŝlě —
Raž wjele hłowow — próŝtwow bē
Wo wjedra wobroczenje.

Bóh wŝchēm, kaž mójno, cžinjeŝche,
A tu haľle bu hara!
Šsměŝchť, ŝbēžť, haj wójna howrjeŝche.
Šhtóž njeczepje, tón ŝhłara;
A i knjeŝom bē najžnyľniŝchi,
Dónž druhi jecho njepobi —
Wŝcho přēti, pódlu džēŝche.

Tuž Bóh žam jažo wobŝamťny,
Po žwojej woli wodžicź
Wētr, mrócžele a žłóncžne dny,
So mohľa ŝemja pľodžicź;
A ludžom pižacz dowoli,
Raž chzedža, jenož protyfi
A dale nicžo wjažy.

To pomhaŝche a jednota
Saž' knježeŝche na ŝemi,
Sa dobre kóždy dopóina,
So Bóh wŝchěch wolu ŝlemi;
A tak je to tež woŝtaľo,
So Bóh žo ŝtara sa wjedro
A hoŝpodarŝtwo wjedže.

*

[Nje] tak tež druhdže na žwěcži,
Šdnž kóždy žwój rózť trubi,
Šdnž pjaŝcź a brón wŝcho wobknježi
A roŝum knjejŝtwo ŝhubi?
To žaľoŝtna je mēŝchenža,
Šdžež žyľny žłabŝich ŝpóžera,
A ŝhelma w mutnym kóji.]

Žyrkej a ŝtat.

W Königsbergu je wot 17. hacź do 21. junija „Nēmŝti
evangelŝki žyrkwiny džēň“ ŝhromadžený, to řeka: ŝaŝtupjerjo
wŝchěch evangelŝkich žyrkwjow Nēmŝkeje. To je druge ŝeňdženje
tutoho wŝchě evangelŝke žyrkwje nēmŝkeho ŝtata jednocžazejo
ŝwjaŝka. Tež naša krajna žyrkej je tam ŝaŝtupjena, wožebje
je žwojim krajnym biŝkopom.

Wŝchelle i bliŝta a i dalofa.

Budnyŝte poboczne Guŝtav-Abolŝŝke towarŝtwo žwój lē-
tuŝki žwjedžeň 2. njedželu po žwj. Trojizy, džēň 26. junija
t. l., w R a k e z a ch žwjecži, hđžež je žo poľledni krócź přched
13 lětami, w lěcže 1914, tež w juniju poľwjecžiko. Popoľdnju
w 2 hodž. budže žerbŝka žwjedžeňŝka Boža žlužba i předom-
njom knjeŝa fararja Šchwjele i Deŝchna pola Rhocžebuŝa a
1/4 hodžin budže nēmŝka žwjedžeňŝka Boža žlužba, w kotrež
ŝmęje knjeŝ farar Bohumiľ i Cžēŝkeje nēmŝke předomanje.
Tón žamy tež hiŝchcže wŝchelake nahonjenja wo žwojim ŝtutko-
wanju w roŝpróŝchenju powēda w ŝhromadžiňje, kotraž žo
jaľo lētŝcha hłowna ŝhromadžiňna i narēcžu knjeŝa tajneho
žyrkwinyŝkeho radž. Roŝenfranza, i lētnej roŝprawu a i dru-
himi towarŝtwowymi naležnoŝczemi i Božimaj žlužbomaj
přchiŝamťnje. Da-li Bóh, budže tutón Guŝtav-Abolŝŝki žwje-
džeň niž jenož wot wožadnych, ale tež wot druhich evangel-
ŝkich je žužodnych wožadow derje wopytany, jo by žo wažne
a žohnowane džēľo evangelŝkeje luboŝcže i wērybratram we
roŝpróŝchenju w romŝko-řatolŝkich krajach dale bóľe ŝnajomne
ŝcžiniľo a žo hiŝchcže lēpje podpjeraľo.

Š Rožacziz. Wožadne kopjeno našcheje noweje Lubij-
ŝkeje eforije, „Botŝchaft aus Löbauer Land“ mjenowane,
je we žwojim cžikľe sa mēkaž junij woŝjewiľo ŝapiŝt wŝchěch
80lētnych a 90lētnych našcheje wožady. Je to nahladna lič-
ba, mjenujžy 11. To je jara wjele sa našu maľu wožadu
a žwědcži sa to, o žmy tu w ŝtrowym krajiku. Najŝtarŝchi
i nič je rodžený 18. okťobra 1836 a najmłódiŝchi 24. juliŝa
1845. Bóh tón Knjeŝ ŝpožcž wŝchēm řjany žohnowany wjeczor
žiwjenja!

W Cibawje žwjecža towarŝtwa młodnych hólzow Lubij-
ŝkeho wotřeža 3. juliŝa žwój tuľētny ŝjēd. Njech je tež je-
nož njedžēŝte popoľdnje sa tutón žwjedžeň wuŝwolene, je tola
program bohatý; wón wabi přchiňcź a žobu žwjecžicź.
Žyrkej a ŝtat

Samolwity redaktor: farar Wyrzacź w Rožaczizach.